

Fetele în floare, după-amiază și dimineață în Claudiopolis

cît am așteptat în primăvara cu dinții strepeziți, încurcat oarecum
cît am așteptat să trec în zarea promisă, unde știu sigur
că nu e nici tremur al mîinii, doar o glorioasă înaintare
cu spatele drept, eliberat de apăsarea miilor de greșeli ale tale poate
cîteodată zîmbind ironic, să le-arunc într-un gest imperial
la coșul de gunoi (năpădit de ierburi, sucuri, papuci de plastic)
al trecutului

am fiert așteptarea în alambicul memoriei – după cum am fost
sfătuiți de vechi maeștri

într-ale supraviețuirii...

mi-am tot spus că atîtea milenii nu puteau naște o imensă eroare
și că la capătul

primăverii, poate la porțile de fosfor ale soarelui, o să scutur zecile
de piei ale bolii

În Londinium, să tot fie zece ani, scufundat în colanții negri ai
fetelor puhave (cum delicat țin ele falafel între index și cel
mare)

nu vedeam alt orizont decît al unui șir lung, imperturbabil, de
procreări, orgii

în lanuri de floarea soarelui năpădite, nori de albine, așchii sărind
din batoane metalice, perseidele ținîndu-mi trena, și murmurînd
printre dinții lor stricați, acoperiți de buze mușcate

Fute-o, bă!

Mai an, în Claudiopolis, mă prefăceam, buimac, de fapt mă împleticeam
în prima zi caldă a anului, prelungind cumva drumul

Cînd iar am văzut armiile de grațioase purtătoare, cu tingiri,
potire, lanțuri aurite, colanți negri, fetele în floare

Dar cum sunt înclinat spre introspecție și anamneză, m-a deranjat
că-mi stăteau în soare

Umbreau piatra albă pe care mă trîntisem, gata să-mi lepăd pieile,
să renasc auriu, pieptos, cu pas sigur, rînjete glorios

Un singur fapt a mai rămas din antica și personala-mi copulare:
felul duios cum străluceau bucle, frumoasa lor acoladă, amfora
cu gît îngust a vinurilor selenare

Și mi-am spus, cu oarecare satisfacție: în ce ființă estetică m-am
transformat, cîtă obiectivare.

De altfel, întreaga dimineață îmi scosese-n drum o sumedenie de
miracole, pe care, peripatetizînd, le notam în forul meu interior,
unde cei 500 de senatori bărboși dădeau grav din cap, cei mai
îndrăzneți umblînd cu mîna pe sub pelerine și centuri

Așa cum lătram voios, cuprins de streche, fasciile-n fervoare,
mi-am făcut un jurămînt (unul sfînt, cu degetele-nfipite-n
carne) – moartea să mă prindă virtuos, uns cu mir și ulei de
aceleași fete umorale, deformate, mai presus de-orice, morale.

Primul Zigurat (oprirea în Babilon)

– *incipit* –

În Babilon am cunoscut poeți de curte – vorbeau despre moarte
deși nu muriseră vreodată,
Am cunoscut poeți de curte care-mi cântau tăișul,
Deși nu luaseră viața nimănui.
Am strâns mai tare sulița în pumn
și am trecut furiș mai departe.

La umbra lui Marduk am șezut și-am înălțat tabără mare,
între coastele primilor oameni, parcă,
În Ninive curge molcom
rîul Husur

În apele sale curvele sfinte, fecioare în fond, și la urma urmei
Își înmoaie cururile vegheate de pelerini

În Babili plouă și-am
să vorbesc printre
coloane de lacrimi aspre
Altminsteri vulpea, lătratul însetat, umbre schingiuite
iarăși figura mamei plîngînd,
chipul ei întinerit de peliculă
mîinile aspre, ochii-pumnal,
strigătul de luptă, umbrela unei
iubiri împrăștiată în nopțe printre degetele strînse
abandon în calea potopului,
cămile înoată și rag printre zigate, preoți rînjiți, trupuri plutind
în zare cuptoare cît casa pictează cerul nopții cu limbi iscusite de
ambră

pești răpitori durdulii din carnea pruncilor aruncați în șanțuri
poleite cu aur

Ferește-te de cei ce nu-și ard morții!

Abia din înserare se mai anunță o nouă zi, o nouă ploaie, palma
căuș scapă sarea cerului, pielea murată în sclipirea zorilor
prima rază vopsește-n ciocîrlie
casa zeului Marduk.

Străzile drepte scurg zoaiele nopții,

munții de os ai coșmarului – amintește-ți roșul de înserare al osului
ivit din blana perforată a diavolului, erai mic, dar ai știut că
la asta se reduce totul, la roșul mai blînd, mai puternic, de
neșters, de sub blana cafenie a unui cîine lovit de un zeu al
vitezei

ne ridicăm iarăși privim nisipul

roșcat cade de pe fruntea palmierilor, pic, pic, pic, pavajul albastru
peticit, pic, pic, pic

în prima rază a căruțașului. Nimic nu întrece-n urît lama înseninării
cînd taie-n trupul ploii

În Babili strigoiul roșu s-a ridicat din giulgiu

Preoții vorbesc despre moarte, deși n-o cunosc. Aici intervenim
noi.